

[Poulsgaard]

jesteret og Højesteret udtaler, at kæren ikke kan realitetsbehandles?»

Begrundelse

Den 15. april d.å. afsagde Vestre Landsret en kendelse, som kærende Per Pedersen, Kobbervoldvej 23, Øster Vrå, ikke kunne efterkomme uden at bryde Hjørring Rets beslutning om, at sagsøger Lydia Brøbech skulle have hemmelig adresse under sagen. Derfor ansøgte Per Pedersen Justitsministeriet om tilladelse til at indbringe Vestre Landsrets kendelse for Højesteret.

Den 5. maj d.å. meddelte Justitsministeriet Per Pedersen tilladelse til det ansøgte. Den 11. maj d.å. meddelte Justitsministeriet Per Pedersen, at tilladelsen af 5. maj d.å. var en fejlskrivning. Per Pedersen klagede til statsministeren over denne slingrekurs i Justitsministeriet, som derefter den 24. maj d.å. meddelte Per Pedersen, at ministeriet fastholdt sin beslutning af 5. maj d.å. Den 27. juli d.å. afsagde Højesteret kendelse om, at Per Pedersens kære ikke kunne realitetsbehandles på grund af, at Justitsministeriets tilladelse til kære skulle være en fejlskrivning.

Med denne højesteretskendelse har Højesteret erklæret, at Justitsministeriet er uvederhæftigt og utroværdigt, når ministeriet giver tilladelse til at indbringe en Vestre Landsrets-kendelse for Højesteret, og når Justitsministeriet svarer på en klage over Justitsministeriet stilet til statsministeren.

Svar (8/9 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I den sag, som er baggrunden for spørgsmålet, traf Justitsministeriet afgørelse ved en skrivelse af 5. maj 1988. Ved en beklagelig fejl var ordet »ikke« faldet ud i oplysningen om, at »Justitsministeriet ikke kan tillade det ansøgte«. Skrivelsen af 5. maj 1988 indeholdt dog i det følgende afsnit en nærmere begrundelse for et afslag på ansøgningen. Det fremgik heraf udtrykkeligt, at kendelsen efter retsplejeloven ikke kunne påkæres.

Det syntes da også at fremgå af en telefon-samtale den 6. maj 1988, at ansøgeren havde opfattet skrivelsen som et afslag, idet han ringede op og beklagede sig over ikke at have fået tilladelsen. Dette blev skriftligt bekræftet over for ansøgeren ved en skrivelse af 11. maj 1988.

På trods af sin viden om, at han ikke havde fået den ønskede tilladelse, indbragte ansøgeren ved skrivelse af 27. juni 1988 sagen for Højesteret, som den 27. juli 1988 afviste kæremålet på grund af, at kendelsen ikke kunne påkæres.

Spm. nr. S 358

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (31/8 88) af:

Anna-Marie Hansen (S):

»Hvad er ministerens kommentar til, at en lektor på Filosofisk Institut ved Århus Universitet tager på foredragsturné til Sydafrika?»

Begrundelse

Ifølge oplysninger i dagspressen er en lektor ved Filosofisk Institut i Århus taget på foredragsturné til Sydafrika her kort før starten af det nye studieår.

Det har givet problemer, dels rent praktisk på instituttet i forhold til planlægningen af studiearten, dels fordi besøget i Sydafrika kan opfattes som en officiel forbindelse mellem Århus Universitet og styret i Sydafrika på tværs af den officielle danske politik over for apartheidstyret.

Med baggrund i det sidstnævnte problem ønskes ministerens kommentar til sagen, idet det efter spørgerens opfattelse er bekymrende, hvis danske universiteters internationale relationer kan skades og Danmarks officielle politik modvirkes af enkeltpersoners foredragsvirksomhed m.v.

Svar (15/9 88):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haardør):

Oscar Borgman Hansen er i sin gode ret til at rejse, hvorhen han vil, og sige og gøre, hvad han vil, når blot han passer sit arbejde og ikke taler eller handler på den danske stats vegne eller på anden måde bidrager til nogen form for officiel dansk anerkendelse af Sydafrikas apartheidregime.

Dette sidste kunne han i øvrigt – så vidt jeg ved – ikke drømme om, da han efter sine skrivelser at dømme er en i udpræget grad frihedsel-skende person. Derfor begriber jeg heller ikke hans kollegers og de studerendes reaktion, som efter min mening er mere betænkelig end Oscar Borgman Hansens rejse.